

פייגלך מניו-יורק

תלויים להם על הקירות ייצגו תקופה ארוכה כחייו של הצייר. הנושא: קוקסינלים. הזמן: ראשית שנות השמונים. המקום: ניו-יורק. מתחת לציור אחד, שבו הוא מספר על קוקסינל מכובד מאוד, נכתב כך: "הולנינרה. ביום, בין השעות 9.00-16.00 — מנהל בנק מכובד במנהטן. כלילה היא הופכת לפיה רכובה על גלגליות, ויוצאת לסיור בגן הקסום של נערי-הרסון".

בציוריו מספר משה גיבעתי על התרשמותו מחיי הלילה בניו-יורק. גיבעתי חזר לארץ לפני שנתיים. את התרשמותו מהנעשה כאן מאז הוא ביטא בציור הנקרא גנרל ננה. זהו הציור האהוב ביותר על משה.

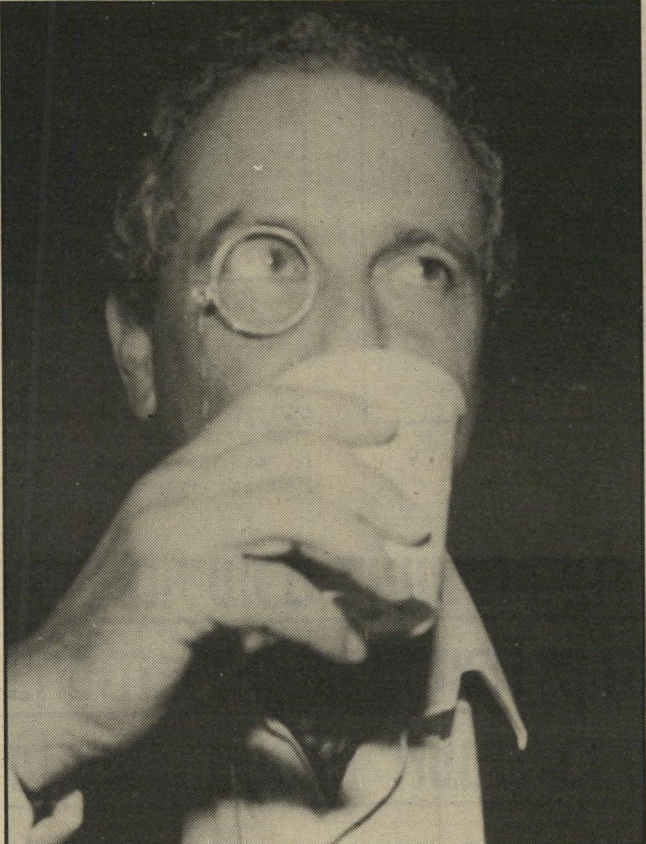
בגלריה קמנה, הנמצאת ברחוב דרינגוף בתל-אביב, נערכה השבוע מסיבת פרידה. המוזמנים לא באו להפרד מאיש, אלא מציורים — ציוריו של **משה גיבעתי**.

לפני שלושה שבועות תלה גיבעתי את ציוריו בגלריה. מקובל להזמין מוזמנים לפתיחת-ערובה, אך גיבעתי עשה את ההיפך: הוא הזמין את כל חבריו הציירים ואת כל תלמידיו בבית אגודת-האמנים ברחוב אלחריזי, שאותם הוא מלמד הרפס וציור. לבוא לשמוח איתו. לכבוד מה? לכבוד "הסוף של התחלה", הסביר.

כל המוזמנים התכבדו במאכלי בשר מהמיסעדה הסמוכה לגלריה, ושתינו לחיים עם גיבעתי. הציורים שהיו

מתחרה אלימה, הציירה ומורה להדפס ברקע: ציוריו של משה גיבעתי

עין מומחה הצייר חיים רוזנטל. האם הוא בוחן בעזרת מונוקל את הציורים או את רקדנית-הבטן, שהופיעה? הוא עשה גם זאת וגם זאת. אבל רקדנית-הבטן היתה מעניינת יותר.

קוראים לו יסמין קוקסינל הידוע בשם גילה החליט לשנות את שמו לערב אחד ליסמין. גילה הניעה את אחוריה במשך עשר דקות. ואחרי-כך הורידה את החזיה.

שאג, כפי שנהוג בזירות האבקות. עיקר קריאות הכוז היו מופנות לעבר "מחץ" — בעלה של טנוזי.

לעיומתו, טנוזי קיבלה הרבה עידוד, וכוח להכות לא היה חסר לה.

אחרי ההצגה, שבה כולם הרביצו לכולם והנשים הוכיחו כי הן יודעות להכות כהוגן, נכנסו כל מוזמני ההצגה ללובי של התיאטרון ללגום יין ובירה. כל מוזמן גם טמן את ידו בקערות ענק של חטיפים יבשים, והשימחה היתה

גדולה. כל משתתף בהצגה קיבל בובת-האבקות ופרח, וכל המוזמנים נשבעו שהרגישו לא כמו בתיאטרון, אלא באולם-האבקות.

ייתכן שבעקבות הצפיה בהצגה נוצר כבר תוך ארוך במכונים השונים להאבקות. שהרי המדובר בספורט, וככל שפורט, הצפיה בו היתה מהנה. אבל רק שהתלבשו והתפארוה היו חסרי-צבע. "זה הצד החלש בהצגה", אמרה את דעתה אחת הצופות, שהיא גם במיקרה מעצבת-אופנה.

שיפיה והבובה בתו של הצייר משה גיבעתי באה לאחל לאביה. סוף התחלה מוצלחת. בידה היא אחזה בובתה. כשגילתה בין המוזמנים הרבים את אביה ביקשה שישא אותה על ידיו. משה מילא את מבוקשה, ואפילו יצא איתה בריקוד טנוזי

ציפי מונשה